

Ένα κάθε μήνα

Αγαπητοί μου Ένοριτες,

Η περίοδος της Μεγάλης Τεσσαρακοστής είναι μία κατ' έξοχήν Έκκλησιαστική εύχαριστιακή περίοδος. Καθ' όλη τή διάρκεια αυτής τελείται τακτικότερα τό μέγα μυστήριο της Θείας Εύχαριστίας. Στις Έκκλησίες μας οι Ίερείς μέ τον λαό του Θεού ιερουργούν τις τρεις Θείες Λειτουργίες, του Αγίου Βασιλείου του μεγάλου, του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου και του Αγίου Γρηγορίου του Διαλόγου, πού όνομάζεται και των Προηγιασμένων Δώρων.

Κατά τή διάρκεια της κάθε Θείας Λειτουργίας τρώμε τό άγιο Σώμα και τό άγιο Αίμα του Κυρίου μας Ίησοϋ Χριστού. Κάνουμε κάτι, πού μάς τό ζήτησε ό ίδιος ό Κύριος, για να ζήσουμε αιωνίως. Είπε: **«Ο τρώγων μου τήν σάρκα και πίνων μου τό αίμα, έν έμοί μένει κάγώ έν αύτώ... και έχει ζωήν αίώνιον»** Ιωάνν. Στ' (54-56). Η πράξη αυτή καθ' έαυτή, δηλαδή τό να κοινωνήσουμε, να πάρουμε μέσα μας τό Σώμα και τό Αίμα του Χριστού, είναι τό «εύχαριστώ» του κάθε ανθρώπου προς τον Ίησοϋ Χριστό και τον Άγιο Τριαδικό Θεό.

Δηλαδή, άν δέν μεταλαμβάνω τό άγιο Σώμα και Αίμα του Χριστού, είναι σαν να μην λέγω **«εύχαριστώ»** στον Θεό. Είναι ή μεγαλύτερη άχάριστη στάση απέναντι στον Θεό, πού έγινε άνθρωπος και σταυρώθηκε, πέθανε για έμάς, για να ζήσουμε έμείς.

Ο άνθρωπος, αγαπητοί μου, είναι εύχαριστιακό όν, και εάν θέλει να ζει εκπληρώνοντας άκριβώς τον σκοπό της ύπάρξεώς του, θά πρέπει να ζει εύχαριστιακά, να εύχαριστεί πάντοτε για τά πάντα.

Νά εύχαριστεί τον Θεό, για τό ότι τον έπλασε ως άνθρωπο, για τό ότι τον τοποθέτησε στην πανέμορφη γη, για τό άρμονικό σύμπαν πού του πρόσφερε, για τή γη πού του δώρισε και όλα όσα βρίσκονται σ' αυτή, για τους άλλους ανθρώπους, για τις ούράνιες πνευματικές δυνάμεις, για όλα τά γεγονότα πού μπορούν να του συμβούν στή ζωή του, για όλα και για τό κάθε τί. Ο Απόστολος Παϋλος θεοπνεύστως γράφει στην προς Θεσσαλονικείς έπιστολή του: **«Εν παντί εύχαριστείτε, πάντοτε χαίρετε, άδιαλείπτως προσεύχεσθε».** Α' Θεσσ. (Ε' 16-18)

Ο Κύριός μας Ίησοϋς Χριστός, για τίποτε άλλο δέν εξέφρασε τό παράπονό του, παρά για τήν εύχαριστία. Όταν κάποτε θεράπευσε δέκα λεπρούς, επέστρεψε μόνο ό ένας να του πει **«εύχαριστώ»**, μέσα απ' τήν καρδιά του. Οι υπόλοιποι δέν τό θεώρησαν και τόσο σπουδαίο, άμέλησαν. Και ό Κύριος τότε, είπε παραπονετικά: **«Δέν καθαρίσθηκαν και οι δέκα; Μόνο ό ένας καθαρίσθηκε και ήρθε να πει εύχαριστώ; Οι υπόλοιποι έννέα πού είναι; Δέν μπόρεσαν να 'ρθούν να εύχαριστήσουν;»** Λουκ. ΙΖ' (17-18)

Άν θά θέλαμε να υπενθυμήσουμε στον έαυτό μας, για πόσα πράγματα και πόσους ανθρώπους θά έπρεπε να εύχαριστούμε πολλάκις στή ζωή μας, ό κατάλογος θά ήταν μακρύς. Αλλά ως θυμηθούμε ό,τι μπορούμε, για να μην αισθανόμαστε άσχημα άν κάτι ξεχάσαμε.

Πολλές εύχαριστίες όφείλουμε στους γονείς μας, οι όποιοι ως συνεργοί Θεού, μάς έδωσαν τή ζωή, μάς μεγάλωσαν, μάς πρόσφεραν όλα τά προς τό ζήν, τήν τροφή, τό ντύσιμο, τή μόρφωση, τήν υγεία, τους τρόπους, τή συμπεριφορά.

Άμέσως μετά όφείλουμε εύχαριστίες στους διδασκάλους μας, όλων των βαθμίδων, όσοι κοπίασαν να μάς μάθουν τά πρώτα γράμματα, τις διάφορες γνώσεις, τήν ποικίλη μόρφωση, τό εύ ζήν.

Πρέπει να εύχαριστούμε κι εκείνους πού μάς έμαθαν κάποια τέχνη και άποκτήσαμε ένα βιοποριστικό έπάγγελμα.

Νά εύχαριστούμε και τους γιατρούς και τις νοσοκόμες, πού μάς έσωσαν από βέβαιο θάνατο και μάς συμπαράσθηκαν στις δύσκολες ώρες του πόνου.

Άκόμη και εκείνους πού μάς συμπαραστάθηκαν σε άλλες δύσκολες στιγμές της ζωής. Όσους μάς βρήκαν έργασία, μάς βοήθησαν οικονομικά ή και μάς δάνεισαν μικρά ή μεγάλα ποσά, μάς έξυπηρέτησαν σε κάποια δύσκολη υπόθεση, ένδιαφέρθηκαν για τήν υγεία μας.

Νά μην ξεχνούμε να εύχαριστούμε τους Ίερείς και ειδικότερα τους πνευματικούς πατέρες μας, πού μάς βοήθησαν να μάθουμε τό κατά Θεόν ζήν, πού μάς συμπαραστέκονται στα καθημερινά προβλήματα της ζωής, πού μάς αγιάζουν μέ τά αγιαστικά μυστήρια της Έκκλησίας μας.

Επίσης να εύχαριστούμε και τους διάφορους κατηχητές μας ή και άλλους πνευματικούς ανθρώπους, πού μάς τροφοδότησαν πνευματικά κατά τά παιδικά και νεανικά μας χρόνια και μάς ένίσχυσαν στην πνευματική ζωή.

Μή λησμονούμε να εύχαριστούμε και τους μοναχούς και τους άσκητές, πού χωρίς να μάς γνωρίζουν, προσεύχονται νυχθημερόν για μάς και τά προβλήματά μας.

Άκομη να εύχαριστούμε τήν Κυρία Θεοτόκο και τους Άγιους Πάντες, πού πρεσβεύουν άδιαλείπτως πρὸς τόν Άγιο Τριαδικό Θεό για όλους μας.

Νά θυμούμαστε τους γεωργούς και κτηνοτρόφους, τους ποικίλους τεχνίτες, τους σκουπιδιάρηδες, τίς καθαρίστριες, τους άστυνομικούς, τους στρατιῶτες, ὅλους αὐτούς πού ποικιλοτρόπως μάς βοήθησαν ὅπου τους χρειαστήκαμε. Τους πάντες πρέπει νά θυμούμαστε και νά εύχαριστοῦμε, ἔστω και για τό ἐλάχιστο πού μάς πρόσφεραν.

Σέ ὅλους αὐτούς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι και θά πρέπει διά βίου παντός νά παραμένουμε εὐγνώμονες. Δέν ἐξοφλεῖται μέ ἓνα ξερό «εύχαριστῶ» ἡ εὐεργεσία πού μάς πρόσφεραν, ἀλλά μέ μία εύχαριστιακή στάση ζωῆς. Ἄν κάποιος μοῦ εἶχε προσφέρει ἓνα κομμάτι ψωμί σέ καιρό πείνας, ἡ χειρονομία αὐτή δέν ἐξοφλεῖται οὔτε μέ τόνους ψωμιοῦ. Ἄν κάποιος μοῦ ἔμαθε μία τέχνη και ζῶ, αὐτό δέν ξεπληρώνεται μέ ἓνα ξερό «εύχαριστῶ». Ὅσα μοῦ πρόσφεραν οἱ γονεῖς μου, εἶναι ἀδύνατον νά ξεχρεωθοῦν.

Ἄν, ὅμως, τά γήινα δέν ἐξοφλοῦνται, πόσο μᾶλλον τά ἐπουράνια! Μέ τί θά μπορούσαμε νά ἐξοφλήσουμε τήν ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, για ὅλα ὅσα συνεχῶς κάνει για ἑμάς; για ὅσα μάς προσφέρει ἀπλόχερα; Για τή ζωή, τήν υγεία, τήν ἐξυπνάδα, τή δύναμη, τήν ἐφευρετικότητα, τήν προστασία; Κυρίως, ὅμως, για τό μέγιστο και φιλανθρωπότητα, πού ἔγινε ἄνθρωπος και σταυρώθηκε και ἀναστήθηκε και μάς χάρισε ἀφθαρσία και ἀθανασία και μακαριότητα στους ἀτελεύτητους αἰῶνες;

Νά προσέξουμε και κάτι ἄλλο. Ὁ Πάνσοφος και Πανάγαθος Θεός, ἐπιτρέπει νά ἔχουμε και ποικίλες ἀνάγκες και δυσκολίες και ἀνέχειες και προβλήματα. Και αὐτό, γιατί; Για νά ἀναγκασθοῦμε νά δεχθοῦμε βοήθεια ἀπό τους συνανθρώπους μας! Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, ὑπάρχει ἓνα ποικιλόμορφο δέσιμο ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ἀπό τή μία, ἡ ἀγαπητική προσφορά και ἀπό τήν ἄλλη ἡ εύχαριστιακή συμπεριφορά. Αὐτή εἶναι ἡ πραγματική κοινωνία ἀγάπης.

Ἄλλοίμονο στόν ἄθρωπο ἐκεῖνο, πού δέν ἔφθασε σέ κατάσταση ἀνάγκης, σέ δυσκολία, σέ ἀδιέξοδο. Ἄλλοίμονο σ' αὐτόν πού δέν ἀρρώστησε, πού δέν πόνεσε, πού τοῦ «ἤρθαν ὅλα καλά» στή ζωή του. Ἄλλοίμονο σ' αὐτόν πού δέν βρέθηκε σέ ἀνάγκη νά βοηθηθεῖ ἀπό κάποιον συνάνθρωπό του, πού δέν χρειάσθηκε ποτέ βοήθεια. Διότι πρέπει νά κάνει μεγάλη προσπάθεια νά κατανοήσει τόν διάχυτο ποικίλο πόνο και θλίψη πού ὑπάρχει μέσα στήν ἀνθρώπινη κοινωνία. Ὁ λαός τό λέει ξεκάθαρα: **«Ὁ χορτάτος τόν νησικό δέν τόν καταλαβαίνει»**. Και γι' αὐτό βλέπουμε γύρω μας πολλούς σκληρούς και ἀνάληπτους ἀνθρώπους. Ἀνθρώπους πού δέν ἔνιωσαν τίποτα ἀπό τήν κοινωνική πραγματικότητα.

Ὁ φτωχός. ὅμως, καταλαβαίνει τόν φτωχό, ὁ ἄρρωστος καταλαβαίνει τόν ἄρρωστο, ὁ πονεμένος τόν πονεμένο, ὁ ἄνεργος τόν ἀνεργο, ὁ δυσκολεμένος τόν δυσκολεμένο. Και τόν συμπαραστέκεται, και τόν βοηθά, και τόν ἐνισχύει. Αὐτή εἶναι ἡ ἀγαπητική στάση πρὸς τους συνανθρώπους μας, και εἶναι ὄχι μόνο ἐπαινετή ἀπό τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό ἀλλά και ἐπιτακτική. **«Δεῦτε οἱ εύλογημένοι τοῦ Πατρός μου»** θά πεῖ κατά τήν ἡμέρα τῆς παγκοσμίου κρίσεως, **«διότι ἐπέινασα και ἐδώκατέ μοι φαγεῖν,... διότι μέ συμπαρασταθήκατε»**, (Ματθ. ΚΕ' 34-40) και τους εἰσάγει στήν Βασιλεία του.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, εἶναι και αὐτός πού εὐεργετήθηκε. Ποιά θά πρέπει νά εἶναι ἡ στάση του; Ἡ συμπεριφορά του; Ἡ στάση του θά πρέπει νά εἶναι στάση εύχαριστιακή στό διηνεκές. Τό «εύχαριστῶ» εἶναι βεβαίως μία λέξη, ἀλλά και μία στάση ἀγάπης πρὸς τόν εὐεργέτη. Ὅταν θυμούμαι εύχαριστιακά τόν εὐεργέτη, σημαίνει ὅτι τόν ἀγαπῶ. Ὅποτε, και αὐτός πού εὐεργετεῖ και αὐτός πού εὐεργετεῖται, βρίσκονται στόν ἴδιο χῶρο. Στόν χῶρο τῆς ἀγάπης.

Ὁ πραγματικός χῶρος τῆς ἀγάπης εἶναι ἡ Ἐκκλησία, εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅπου **«κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος»**. (Κολ. Β' 9) Μόνο σ' αὐτόν τόν χῶρο μπορεῖς νά βρεῖς πραγματικούς εὐεργέτες και εὐγνώμονες ἀνθρώπους. Εἶπε κάποτε ὁ Κύριος: **«ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι στό ὄνομά μου, ἐκεῖ ἐγώ εἶμαι ἀνάμεσά τους»**. (Ματθ. ΙΗ' 20) Εἶναι **«εὐεργετῶν και ἰώμενος πάντας»** και εύχαριστούμενος και ἀγαπώμενος ἀπό τους πάντες.

Ὅταν, λοιπόν, ἀγαπητοί μου, μάθουμε νά ἀγαποῦμε και νά εύχαριστοῦμε τόν μέγα εὐεργέτη μας, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό και τό ἐκφράζουμε μέ τή ζωή μας, τότε θά εἴμαστε ἱκανοί νά ἀγαποῦμε τους πάντες και νά τους εύχαριστοῦμε για τό κάθε τι. Τό εὔχομαι μέ ὅλη μου τήν καρδιά.

Μέ κάθε εὐχή και εύλογία για μία εύλογημένη Ἁγία Τεσσαρακοστή

ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Λ. Βασιλείου